

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. *, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети февруари
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Вера Коева
Милена Каменова

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Милена Каменова Въззивно гражданско дело
№ 20241200500093 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Производството е по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от Гражданския
процесуален кодекс (ГПК).

Въззивна жалба с вх. № 23984/23.11.2023г. е подадена от С. В. В., с адрес гр. **, чрез
адв. Б. П., със служебен адрес **, против Решение № 756/10.11.2023 г., постановено по гр. д.
№ 1834/2023г. по описа на РС – гр. Благоевград.

С въззивната жалба се твърди, че решението в обжалваната част е неправилно,
незаконосъобразно и необосновано, като се излагат подробни съображения. Иска се от съда
да отмени решението и да се отхвърлят предявените искове. С въззивната жалба не са
представени нови доказателства. Направено е искане за присъждане на сторените разноски.

Препис от въззивната жалба е връчена на въззиваемата страна, от която е постъпил
отговор на въззивната жалба. Счита, че решението е правилно и иска от съда да го потвърди.
Направено е искане за присъждане на сторените разноски.

Благоевградският окръжен съд, като обсъди събраните по делото доказателства,
становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира
от фактическа и правна страна следното:

С решението, постановено по гр. д. № 1834/2023г. по описа на РС – гр. Благоевград,
съдът, на основание чл. 150, пр. 1 и пр. 3 от СК, вр. с чл. 143, ал. 2 от СК, е изменил размера

на издръжката, определена със споразумение по чл. 51 СК, утвърдено с Решение № 1400/12.02.2020г. по гр. д. № 19/2020г. на Районен съд - гр. Благоевград, като е осъдил С. В. В., ЕГН ***** от гр. *, със съдебен адрес: ** да заплаща на детето си Ц. С. В., ЕГН *****, родена на **, чрез неговата майка и законен представител П. К. З., ЕГН *****, от ** месечна издръжка в размер на 230 лв. (двеста и тридесет лева), считано от 11.09.2023г., ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноса, до настъпване на законни основания за изменение или за прекратяване на издръжката; осъдил е С. В. В., ЕГН ***** от гр. *, със съдебен адрес: ** да заплаща на детето си А. С. В., ЕГН *****, родена на **, чрез неговата майка и законен представител П. К. З., ЕГН *****, от **, месечна издръжка в размер на 220 лв. (двеста и двадесет лева), считано от 11.09.2023г., ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноса, до настъпване на законни основания за изменение или за прекратяване на издръжката. Допуснал е предварително изпълнение в частта за издръжката.

Решението се обжалва изцяло за увеличения размер на издръжката. Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от ответната страна, имаща правен интерес от обжалването и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 от ГПК валиден и допустим съдебен акт. Съдът приема, че въззивната жалба е редовна и допустима, поради което следва да се разгледа по същество. Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание. Въззивната инстанция приема, че обжалваното решение е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран.

Въззивната жалба е неоснователна.

Ищците са малолетни към дата на подаване исковата молба и са деца на ответника. Не е спорно, че с решение № 1400/12.02.2020г. по гр. д. № 19/2020г. на Районен съд - гр. Благоевград бащата е осъден да заплаща месечна издръжка за децата, както следва: в размер на 180 лв. за детето Ц. В. и 170 лв. за детето А. В.. От присъждане на издръжката са изминали около 4 години, през което време малолетните са пораснали и с това са се увеличили потребностите им от средства за съществуване и образование. Детето Ц. В. е ученичка във * клас, във **. Детето е в редовно форма на обучение. Детето А. е ученичка във * клас във **, като също е редовна форма на обучение. Майката П. З. и децата Ц. и А. живеят в апартамент в гр. *, ул. „**“, като жилището е собственост на майката.

Майката П. З. работи на пълен работен ден като ветеринар в **, като реализира месечен брутен трудов доход от 1000 лв. Бащата С. В. декларира, че работи на пълен

работен ден на длъжност „***“ в „**“ с брутно трудово възнаграждение в размер на 780 лв.

От социалния доклад и от показанията на свидетелите Н.Й.С. и Д. К. В. се установява, че децата Ц. и А. В.и живеят при своята майка П. З., която полага непосредствените грижи по отглеждането им. Децата посещават частни уроци по английски език в Американския университет в *. По-голямото дете Ц. ходи на частни уроци по български език и математика с оглед подготовката ѝ за матурата след * клас. По-малкото дете А. посещава школа по балет и тамбура. Майката заплаща основната част за тези извънкласни обучения на децата. Свидетелката Д. В. (баба на децата по бащина линия) е работила до 2003г. като учител по математика, като тя подпомага внучките си при обучението им по математика.

От приетото по делото копие за акт на раждане се установява, че бащата има още едно дете - София С. В., която също е малолетна и чиято издръжка районният е съобразил при постановяване на решението.

Искът за увеличение на присъдената месечна издръжка може да се основава на едновременното увеличение на нуждите на детето и на възможностите на родителя, който дължи издръжката му. Настъпили са трайни промени в обстоятелствата, при които размерът на издръжката е бил формиран. Тези изменения имат траен, продължителен и необратим характер, от което може да се направи категоричен извод, че няма да се възвърне съС.ието преди настъпването на изменилите се обстоятелства (нуждаещата се да има нужда от по-малко средства за месечната си издръжка).

Съгласно чл. 143, ал. 2 СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали последните са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Следователно получаването на издръжката е безусловно, т.е. не е обусловено от каквито и да е допълнителни предпоставки, извън наличие на качеството „ненавършило пълнолетие дете“ и на нужда от издръжка, която не е задоволена изцяло по друг начин – например чрез получаване от децата на доходи от трудово възнаграждение, пенсия, доходи от имоти, семейни добавки и други такива (така и т. 2 от ППВС № 5 от 16.11.1970 г.). Алиментното задължение на родителя, обаче, не е безусловно що се касае до размера на даваната издръжка зависи от възможността на същия да предоставя такава – арг. от чл. 140, ал. 2 СК.Настоящият състав приема, че бащата разполага с материални възможности да заплаща присъдената от районния съд с обжалваното решение месечна издръжка, тъй като по делото не е установено той да страда от заболяване, което да намалява трудоспособността му, респ. същият може да осъществява трудова дейност и да реализира доходи (в същия смисъл и реш. № 154 от 16.07.2013г. по гр. д. № 1435/2012г. на ВКС, ГК, III Г.О.), които не са по-ниски от минималната работна заплата за страната. Следва, че месечното брутно трудово възнаграждение (т.е. доходът по смисъла на т. 5 от ППВС 5/1970 г. – така и ТР № 34 от 05.12.1973 г. по гр.д. №11/1973 г., ОСГК на ВС) на въззивника възлиза на не по-малко от 933лева. Съдът съобрази също, че въззивникът е в работоспособна възраст и има и други алиментни задължения, но при условията на чл.235, ал.3 ГПК, въззивният съд следва да съобрази, че минималната заплата от 01.01.2024г. е 933 лева, съответно минималният размер на издръжката е 233.25 лева. В случая предходната

издръжка на децата определена преди около четири години. Очевидно, че с порасването на децата, които са ученици, е настъпила и трайна промяна в техните нужди. Това е достатъчно основание за изменение на определената по-рано издръжка. Освен обичайните разходи за храна и облекло, предвид възрастта им следва да бъдат отделяни повече средства за нормалното им интелектуално развитие.

Разходите, които някой от родителите прави за своята лична издръжка и за подобрене на битовите си условия, като изплащане на заем, наем и др., не следва да се спадат от общия му доход, когато въз основа на него се определя издръжката на ненавършило пълнолетие дете. Следва да се подчертае също, че издръжката се дължи, за да имат децата поС.ен сигурен доход, достатъчен за тяхното отглеждане и възпитание. Доколкото изпълнението на задължението за издръжка предполага периодични, ежемесечни плащания, с всяко своевременно направено плащане се погасява задължението за месечния период, за който то се отнася. Престирането на други по вид задължения, извън определената издръжка, не представлява изпълнение на задължението на родителя за издръжка. Въззивният съд възприема установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените правни изводи въз основа на доказателствата по делото, поради което не намира за необходимо да преповтаря тези изводи и препраща към мотивите на обжалваното решение (чл. 272 от ГПК). При постановяване на решението първоинстанционният съд е съобразил всички ангажирани и относими към спора доказателства. Съобразно изложеното, първоинстанционното решение, като постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде потвърдено.

По разноските. При този изход на спора право на разноски има въззиваемата страна, която е поискала и доказала такива в размер на 600 лева за адв.възнаграждение. Въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата от 600 лева – разноски за адв.възнаграждение, сторени в настоящото производство.

Воден от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 756/10.11.2023 г., постановено по гр. д. № 1834/2023г. по описа на РС – гр. Благоевград, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА С. В. В., ЕГН *****, от гр. *, със съдебен адрес: **, да заплати на П. К. З., ЕГН *****, от **, сумата от 600 лв. /шестстотин лева/, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____